

Zugravul și portretul

Grigore Alexandrescu

La un zugrav foarte vestit mergând din întâmplare,
Portretul meu îi comandai; întâi însă-ntrebare
Artistului îi adresai, de poate să mi-l facă
Așa cum oricui l-o vedea portretul meu să placă;
Căci am un mare interese, voi ca-n streinătate,
Ș-anume-n Franța mai ales, la ochi să poci eu bate,
Fiind acum de măritat o fată foarte rară,
Ș-ai ei epitropi căutând un bărbat în astă țară.
„Prea lesne – îmi răspunse el – nu e întâiași dată
Când pe urâți făcând frumoși luai o bună plată:
Ești negru, te voi face alb; ești slab, te îngraș bine,
Numai vezi de portret departe a te ține.”
Vorbind așa, mă zugrăvi, și dacă al meu nume
Jos la portret n-ar figura, nici un creștin pe lume
N-ar putea crede că sânt eu, atât sânt de schimbate
Trăsura-mi, ochi, gură, nas, și înfrumuse?ate.
Ai noștri râd câți mă cunosc, dar prea puțin îmi pasă,
De voi putea să dobândesc pe nobila mireasă,
Și dacă vreun venetic, ieșit din țări streine,
Sau vrun român mai îndrăzneț n-o izbuti mai bine.
Redactori care lăudați
Pe unii dintre candidați,
Ce proștilor le dați virtuți,
Și elocuență celor muți,
Ce pe răi faceți virtuoși
Și patrioți pe ticăloși,
Crez că nu rău vă potriviți cu omul ce m-a zugrăvit,
Sau cu vestitul Carcalechi, redactor care a trăit,
Al cărui jurnal fabulos
Era destul de mincinos,
Dar care cel puțin spunea
Acelor care nu-l credea
Că adevăru-adevărat
Este prea lesne de aflat;
Că n-au decât să ia pe dos
Câte a scris el de prisos,
Ș-atunci pot fi încredințați
Că n-au să fie înșelați.